

**АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ЛУННО КЛОНЧЕ
ЯПОНСКА НАРОДНА
ПРИКАЗКА**

chitanka.info

Старият баща повика своите трима синове и рече:

— Чеда мои, усещам, че приближава моят край. Преди да склопя очи, искам да оставя единия от трима ви за наследник на моята малка къща и на оризовата нива, която досега задружно сме работили и тя ражда зърно за пет-шест гърла. Вие скоро ще се задомите, но къщата е тясна и не ще може да побере три нови семейства. Ако пък разделя оризовата нива на три малки лехи — доникъде не ще стигне, за да изхрани семействата ви. Виждам, че целият имот трябва влезе в ръцете само на един от трима ви. Но кого да направя за наследник, когато и тримата сте ми еднакво свидни? Цяла нощ не съм спал и съм размишлявал. И реших най-напред да проверя кой на какво е способен. Ето тука в трите торбички, които е тъкала майка ви, аз наброих по една шепа жълтици. Тези пари съм спечелил и скътал през целия си живот. Те са за вас — всекиму давам поравно. Вземете ги и тръгнете по широкия свят. Днес е първият ден на Оризовата жетва. Ще ви чакам точно на тоя ден подир три години. Вие се потрудете да извършите такива дела, че да умножите жълтиците, които ви давам, и да получите похвала от хората. Като се върнете, аз ще преценя според делата кой е достоен да стане наследник на къщата и на нивата ми. Хайде, на добър път!

Тримата братя протегнаха ръце към торбичките, поклониха се на стария си баща и тръгнаха. Цял ден вървяха заедно и надвечер стигнаха на един кръстопът.

— Тука трябва да се разделим — рече най-големият. — Нека всеки си избере сам пътя, който ще поеме.

— Аз ще тръгна по левия път — извика най-малкият.

— Аз избирам десния — бързо извика вторият брат.

— За мене остава средният — проговори най-големият и на раздяла се поклони на братята си. — Помнете, че след три години — в първия ден на оризовата жетва — всички трябва да се съберем пак на този кръстопът, заедно да си идем вкъщи.

— Съгласни сме! — дружно извикаха двамата по-малки братя и отминаха.

Най-големият бавно закрачи по средния път, който беше неравен, изоставен и тревясал. Никъде не се виждаше следа от човешки стъпки, нито от копито на домашно животно.

— Защо ли е изоставен този път? — си рече пътникът и много скоро му стана ясно защо.

Наблизо течеше една дълбока река с високи брегове. Пътят пресичаше реката, но никой не можеше да мине на отвъдния бряг, защото още през пролетта придошлите дъждовни води бяха отнесли стария мост. Наблизо не се виждаше никакъв брод. А отсреща се ширеха напуснати лехи на оризови ниви, зеленееха се тучни пасища, цъфтяха плодни дървета.

— Тука трябва да бъде изграден нов мост, по който ще минават хората на другия бряг, за да засеят нивите си, да окосят ливадите си и да сбират плодовете на дърветата. Защо да не се заловя аз и да направя моста? Ще ме запомни мало и голямо. Пари имам. Ще си намеря помощници и ще свърша една добра работа! — си рече най-големият брат и още на другия ден намери трима майстори помощници от съседното село.

Запретнаха ръкави четиримата строители. Приготвиха камъни, отсякоха кедрови дървета за подпори и греди. Докато получаваха пари, помощниците работеха на драго сърце, положиха основите на моста, наредиха и основните греди, но когато узнаха, че техният ръководител вече е изхарчил всичките си пари, една сутрин си дигнаха чуковете и го напуснаха.

— Оставиха ме сам, но аз ще довърша работата докрай! — си рече майсторът и се залови да нарежда напречните дървета върху гредите. Още една година се труди. Чука, дяла, нарежда. Най-сетне на третата година привърши всичко.

Щом видяха, че мостът е готов, хората потеглиха на тълпи отвъд. Захванаха да разорават целините и да ги превръщат на плодни ниви, напълниха пасищата със стада. Разведриха се набръчканите им чела. Тяхната радост беше голяма.

— Тяхната радост е най-голямата ми награда! — си рече майсторът и легна да пренощува на полянката до самия мост за последен път, преди да се върне в къщата на баща си. Но щом задряма, насън му се яви един старец с бяла брада, бутна го лекичко с тояжката си по рамото и рече:

— Ти, човече, се потруди за хората, ала за себе си нищо не направи. А твоят труд не бива да остава без награда. Затуй аз съм ти донесъл една въдица от тръстика. Изправи се на моста, дето ти го

направи, метни надолу въдицата и дръж каквото се закачи. То ще ти бъде наградата. Първия път ще изкараш една кесия, пълна със златни монети. Хванеш ли кесията за дъното и започнеш ли да изтърсваш жълтиците, те ще засипят земята, кесията никога няма да се изпразни. Втория път ще изтегни една бъклица, пълна с най-добро вино. Наклониш ли тая бъкличка и захванеш да я изливаш — виното няма да има свършване. Третия път ще изтеглиш една метличка, направена от клончета на лунно дърво. Удариш ли с метличката някой стар човек — той мигом ще почне да се подмладява. И колкото повече го тупкаш — толкова по-млад ще става. Като изрече тия думи, старецът мина по моста и се изгуби. Майсторът се дигна, потърка с длан очи и съзря в краката си на тръстикова пръчка на въдица. Наведе се, разви конеца ѝ, изправи се на моста и захвърли кукичката в буйните води на реката. Не щеш ли, на кукичката се закачи нещо тежко. Майсторът дръпна пръчката нагоре и измъкна една кесия, пълна с жълтици. Развърза я, захвана да я изтърсва на моста, а жълтиците падаха и нямаха свършване. С разтреперана десница майсторът заметна повторно въдицата. Този път кукичката му хвана една чудесна бъкличка с вино. Отвори ѝ запушалката, надигна я, пи, додето утоли жаждата си, но виното не се свърши и бъкличката все още си беше пълна догоре. Когато за трети път метна пръчката, на въдицата се закачи лунната метличка. Тя сякаш беше направена от нежни коралови клонки.

— Повече нищо не ми трябва! — извика най-големият брат, захвърли тръстиковата въдица в реката, прибра кесията, бъкличката и метличката в торбичката си, метна я през рамо и закрачи към уреченото място, където го чакаха по-малките му братя.

Беше настъпил първият ден на оризовата жетва. Завари братята си спрели на кръстопътя цял керван от коли, натоварени с ориз и скъпоценни платове от тънка коприна.

Тримата братя се поклониха един на друг и се изгледаха от главите до петите.

По-малкият се наведе над ухото на средния и му прошепна:

— Загубен човек е нашият брат. Пропилял е на вятъра бащините жълтици. Нищо няма да получи от баща ни.

Бащата беше излязъл на пътната врата и плесна радостно с ръце от удивление, като видя какво имане са докарали двамата му по-малки синове. Той пипаше коприната, гребеше с шепи ориза и цъкаше с език,

а в торбичката на най-големия си син не пожела да погледне. Само поклати глава и махна безнадеждно с ръка: „Твоята работа е изгубена!“ — искаше да каже старецът! Но най-големият брат го спря:

— Защо ме отминаваш, тате? Я виж какво съм ти донесъл и като извади кесията, захвана да я изтърсва. Жълтиците заваляха като огнени капки. Насъбраха се съседите.

— Вземете си по една шепа! — подкани ги майсторът на моста. — Моля ви се! Не се срамувайте!

Сетне прибра кесията и призова всички:

— Елате ми на гости да ви почерпя с най-хубавото вино на света. От моята бъкличка.

Насъбра се голяма навалица в бащиния му двор. Разположиха се гостите кой където намери място. А виночерпецът подложи едно камъче и наклони бъкличката. Тя потече като чешмичка. Всеки минаваше край нея и подлагаше чашата си. А най-жадните подлагаха направо шепите си и пиеха ли, пиеха. Всички се развеселиха. Само старият баща изтежко въздъхна:

— Ех, защо не съм по-млад, че да поведе хората!

Като чу думите на баща си, най-големият брат се досети за лунната метличка, изкара я от торбичката и лекичко го удари по гърба. Тогаваша стана чудо. Бялата брада на стареца мигом почерня, бръчките по челото му се изгубиха, подмлади се човекът, скочи пъргаво на крака и поведе хората.

Гостите си глътнаха езиците от почуда. Една бабичка разбута навалицата, отиде при най-големия син, изправи се пред него и рече:

— Дай ми я, баби, тази чудна метличка, ще ида с нея да тупна по гърба моя старец, защото е изнемощял и не може да мърда от мястото си. Ей сегинка пак ще ти я донеса.

Полъга се най-големият брат, даде метличката и прегърбената бабичка я отнесе у дома си. Минаха час-два, а бабичката все още я нямаше. Разтревожи се най-големият брат, отиде за метличката си и що да види: в бабината къща седи един дребен старец, а пред него лежи по корем едно пеленаче и вика:

— Още! Още!

А старецът го тупа с ръка по гърба.

— Къде е метличката! — извика строителят на моста.

— Метличката, която донесе моята бабичка, се изпотроши докато я удрях по гърба. Тя ставаше все по-млада, най-сетне се върна в детските си години, но нямаше насищане. Искаше още и аз я шибях, додето се изпотрошиха и се превърнаха на прах всичките клончета на метличката.

Тъй пропадна вълшебната лунна метличка, която връща годините назад и подмладяваше старите хора.

Някой от вас ще ме попита: какво стана с бъкличката?

Тя се разхожда по трапезите.

А бездънната кесия с жълтиците?

Тя е прибрана в съкровищницата на банката.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.